Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/380/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.VI.37.669/2025/2. számú végzésével szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. A dr. Dora Márta ügyvéd által képviselt indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő.

[2] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszában a Kúria Kfv.VI.37.669/2025/2. számú végzése és a Pécsi Törvényszék 1.K.700.182/2025/10. számú ítélete, valamint a Somogy Vármegyei Kormányhivatal, Kaposvári Járási Hivatal (a továbbiakban: alperes) SO-04/NEO/02376-6/2024. számú határozata, illetve a megelőző eljárásban hozott SO-04/NEO/00785-6/2024. számú határozata, s az utóbbi határozatot a közlésére visszamenőleges hatállyal megsemmisítő és az alperest új eljárásra kötelező Pécsi Törvényszék 6.K.700.564/2024/18. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.

[3] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a törvényszék által megállapított tényállása szerint az alperes 2024. április 10-én védőnői jelzés alapján értesült arról, hogy az indítványozó 2023. május 21. napján született kiskorú gyermeke a születését követően nem kapta meg a csecsemőkori kötelező BCG védőoltást. Az alperes 2024. április 10. napján hivatalból eljárást indított az életkorhoz kötött kötelező védőoltás elmaradása miatt. Az eljárás megindításáról értesítette az indítványozót mint a kiskorú gyermek törvényes képviselőjét, egyúttal felhívta az oltás alóli mentesítés indokoltságát alátámasztó szakorvosi irat megküldésére. Hivatkozott a fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet (a továbbiakban: NM rendelet) 5. §-ára, egyben figyelmeztette a felperest, hogy az oltási kötelezettség elmulasztása

szankciót von maga után. Az indítványozó az oltási kontraindikációról szóló szakorvos által kiállított igazolást az arra nyitva álló határidőben nem küldte meg.

[4] Az alperes a 2024. május 3. napján kelt SO-04/NEO/00785-6/2024. számú határozatában az indítványozóval, mint a kiskorú gyermek törvényes képviselőjével szemben kötelező védőoltás megtagadása miatt 500 000 forint összegű egészségügyi bírságot szabott ki, egyidejűleg kötelezte őt arra, hogy a gyermek egy éves koráig pótolja az elmaradt életkorhoz kötötten kötelező védőoltást.

[5] Az indítványozó az alperesi határozatot keresettel támadta, melynek nyomán a Pécsi Törvényszék 6.K.700.564/2024/2018. számú ítéletével a határozatot a közlésére visszamenőleges hatállyal megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Megállapította, hogy az indítványozó felperes felelőssége az oltás elmaradása kapcsán egyértelmű és vitathatatlan. A tényállás tisztázási kötelezettség sérelmét illetően rámutatott, az alperes minden szükséges intézkedést megtett a tényállás tisztázása érdekében, nem sérültek a keresetben megjelölt alapelvek és jogszabályok. Rögzítette, hogy a perbeli esetben az oltás elrendelésének feltételei fennálltak. Indokai szerint ugyanakkor az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdés megsértését állító kifogás megalapozott volt. A jogszabálysértés abban nyilvánult meg, hogy az alperesi határozat indokolása nem tartalmazta a hivatalbóli eljárás alapját képező jogszabályi rendelkezéseket, a felperes által megsértett rendelkezéseket, valamint az oltás elrendelésének jogszabályi alapját sem, s így az alperesi határozat a megjelölt részekben olyan mértékben hiányos, amely az ügy érdemére kiható jogszabálysértés. A törvényszék megismételt eljárásra adott iránymutatása szerint az alperesnek az ítéletben foglaltak alapulvételével az Ákr. 81. §-ában foglaltaknak megfelelő jogszabályi alapot tartalmazó és mindenre kiterjedő indokolással ellátott döntést kell hoznia.

[6] Ezt követően az alperes a 2024. november 28-án indult új eljárásban hozott SO-04/NEO/02376-6/2024. számú határozatában az indítványozóval szemben 500 000 forint összegű egészségügyi bírságot szabott ki. Indokolásában hivatkozott az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 57. § (1) bekezdésében foglaltakra, valamint (2) bekezdés a) pontjára, mely szerint a miniszter rendeletben határozza meg azokat a fertőző betegségeket, amelyek esetében életkorhoz kötötten kötelező védőoltás elrendelésének van helye. Hivatkozott továbbá a fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet (a továbbiakban: NM rendelet) 5. § (1) és (8) bekezdésére, melyek alapján a BCG oltás esetén az oltási kötelezettség az 1. életév betöltéséig áll fenn. A hivatkozott jogszabályok alapján a kötelező védőoltást – az oltási kötelezettség leteltére tekintettel – az új eljárás keretében már nem tudta elrendelni, hanem kizárólag az egészségügyi bírság kiszabásáról dönthetett.

[7] Az alperesi határozat megállapítása szerint a kiskorú gyermek kötelező védőoltása megalapozott orvosi indok nélkül, felhívás ellenére elmaradt, a védőoltásra kötelezett kiskorú gyermek megjelenéséről, az Eütv. 58. § (6) bekezdésben és az NM rendelet 14. § (2) bekezdésben foglaltak ellenére az indítványozó nem gondoskodott. Az alperesi határozat rögzítette továbbá, hogy az indítványozó által utólagosan csatolt orvosi dokumentáció nem felelt meg az Eütv. 58. § (3a) bekezdése alapján meghatározott, a mentesítés alapjául elfogadható szakorvosi véleménynek, ezért az indítványozó által kezdeményezett mentesítés iránti kérelmet az alperes visszautasította, mely döntés 2024. május 28. napján véglegessé vált.

[8] Az alperesi határozat a bírság kiszabásáról az egészségügyi hatósági és igazgatási tevékenységről szóló 1991. évi XI. törvény (a továbbiakban: Ehitv.) 13/A. § (1) bekezdés h) pontja alapján döntött. A bírság mértékét a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Szankciótv.) 10. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, az eset összes körülményének mérlegelésével állapította meg az Ehitv. 13/A. § (5) bekezdése szerinti minimum és maximum érték között, annak a lehetőségnek a minimalizálása érdekében, hogy a szülő a gyermek jövőbeni kötelező védőoltásai között ne szelektáljon a saját belátása szerint.

[9] Az új eljárásban hozott határozattal szemben az indítványozó keresetet terjesztett elő, amelyben annak megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. A Pécsi Törvényszék 1.K.700.182/2025/10. számú jogerős ítéletével a keresetet elutasította. A jogerős ítélet szerint a törvényszéknek mindenekelőtt azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes eleget tett-e a bíróság korábbi iránymutatásának. Leszögezte, hogy az új eljárásra kötelező ítélet felülvizsgálati kérelemmel nem támadott megállapításai jelen perben is irányadók, ezért a korábbi ítéletben eldöntött kérdéseket már nem kellett vizsgálnia. Kiemelte, hogy miután a kiskorú gyermek a határozat meghozatalakor az 1. életévét már betöltötte, nem volt jogszabályi lehetőség arra, hogy az alperesi hatóság az oltás elrendeléséről döntsön (emiatt az oltás elrendelésével kapcsolatos jogszabályi hivatkozások nem képezhették a per tárgyát). Az új eljárásban hozott határozat elleni perben tehát a bíróságnak az egészségügyi bírság megalapozottságát és összegszerűségét támadó kifogásokról kellett döntenie. A jogerős ítélet megállapította, hogy az új eljárásban hozott határozatát az alperes az Ákr. 81. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően részletes indokolással látta el, mind az egészségügyi bírság kiszabásának jogalapja, mind összegszerűségének megállapítása körében. Rögzítette, hogy abban a kérdésben már állást foglalt az új eljárásra kötelező ítéletében a bíróság, hogy a perbeli esetben megvalósult az Ehitv. 13. § (1) bekezdésben foglalt szabályszegés. Ezért ezt a kérdést az új eljárásban hozott határozat elleni perben már nem kellett vizsgálnia. A jogerős ítélet megállapította, hogy a bírságkiszabás körében az alperes mérlegelési tevékenysége megfelelt a a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a

továbbiakban: Kp.) 85. § (1) bekezdésben foglaltaknak, a határozat e körben sem volt jogszabálysértő. A jogerős ítélet kitért végül arra, hogy a 8. számú beadványban hivatkozott elévülési hivatkozást a Kp. 43. § (1) bekezdésébe, azaz a keresetváltoztatás tilalmába ütközés okán nem vizsgálhatta. Továbbá hivatalból sem vizsgálhatta, amely megállapítása kapcsán hivatkozott a Kúria Kfv.37.733/2024/7. számú határozatának [81] bekezdésére, amely szerint az elévülés bekövetkeztét a közigazgatási bíróság csak kereseti kérelemre köteles vizsgálni, az nem sorolható be a Kp. 85. § (3) bekezdés szerinti hivatalbóli vizsgálat egyik esetkörébe sem. {Lásd: a jogerős ítélet [68]-[77] indokolási pontját.}

[10] A jogerős ítélettel szemben az indítványozó terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, az alperesi határozat megsemmisítését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A Kúria Kfv.VI.37.669/2025/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával megtagadta.

[11] Az indítványozó ezt követően fordult alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz. Az Alkotmánybíróság főtitkárának felhívására kiegészített alkotmányjogi panasz mindenekelőtt az összes, az ügyben született döntés alaptörvény-ellenességét állítja az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján. Az alkotmányjogi panasz szerint a támadott bírói döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, illetve az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogot. Hivatkozik továbbá az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése „(jogállamiság, jogbiztonság)" sérelmére is.

[12] Az alkotmányjogi panaszban kifejtettek szerint az indítványozó alapjogsérelme mindenekelőtt abból származik, hogy a bíróság a megismételt eljárásban „nem vizsgálta újra az indítványozó felelősségét, hanem a korábbi ítéletére hivatkozva azt lezártnak tekintette." Ezzel a bíróság „kizárta annak lehetőségét, hogy az indítványozó bizonyítsa: a védőoltás elmaradása nem volt felróható, hanem rajta kívül álló okokra – elsősorban az ellátórendszer működési hiányosságaira – vezethető vissza." Az alkotmányjogi panasz úgy véli, hogy mivel „a bíróság a korábbi döntésére hivatkozva nem vizsgálta újra az érdemi kérdéseket, majd a felülvizsgálati fórum nem fogadta be az ügyet, rendszer szintűen érintheti a jogorvoslati mechanizmusok hatékonyságát." Állítja, hogy „[h]a a bíróság a megismételt eljárásban érdemi kérdéseket lezártnak tekint, az felveti a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jog kiüresítésének veszélyét." Sérelmezi továbbá, hogy a bíróság nem vizsgálta az elévülés kérdését. Érvelése szerint annak eldöntése, hogy „a bíróság köteles-e hivatalból figyelembe venni az elévülést, vagy kizárólag a kereseti kérelmek keretei között vizsgálhatja azt, a jogbiztonság és a tisztességes eljárás határainak meghatározása szempontjából kiemelkedő jelentőségű." Sérelmesnek tartja az alkotmányjogi panasz azt is, hogy a szankció kiszabására olyan időpontban került sor, amikor a gyermek az egyéves kort

már betöltötte, s így a BCG védőoltás pótlása jogszabály alapján már nem volt lehetséges. Ennek kapcsán állítja, hogy „az elbírálás időpontjában a korábban fennálló kötelezettség már nem állt fenn, azaz a jogellenes állapot megszűnt. Ha a bíróság ezt az alkotmányosan releváns körülményt megfelelően értékelte volna, arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy a bírság kiszabásának nincs jogalapja. Ennek elmulasztása közvetlenül vezetett az indítványozó számára hátrányos döntéshez." Az alkotmányjogi panasz szerint az a kérdés, hogy „egy közigazgatási szankció fenntartható-e olyan esetben, amikor a kötelezettség teljesítése az elbírálás időpontjában már objektíve lehetetlen, és a jogrend maga zárja ki annak pótlását", „közvetlenül érinti a jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelményét és a szankcionálás alkotmányos korlátait." Az alkotmányjogi panasz szerint mindezek „az indítványozó által állított alapjogsérelmek nem csupán az ügy kimenetelére voltak közvetlen hatással, hanem olyan, a jogrendszer egészét érintő alkotmányos kérdéseket is felvetnek, amelyek indokolttá teszik az alkotmányjogi panasz érdemi vizsgálatát."

[13] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendben meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. §, illetve 26. § (1) bekezdése szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket.

[14] 2.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó a sérelmezett kúriai végzéssel zárult ügyben felperes volt, az alapügyben a felperes a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, magánszemélyként indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.

[15] 2.2. Az indítványozó panaszában a Kúria felülvizsgálat befogadását megtagadó végzését és a Pécsi Törvényszék 1.K.700.182/2025/10. számú jogerős ítéletét (valamint a 2024. május 3. napján kelt alperesi határozatot a közlésére visszamenőleges hatállyal megsemmisítő és az alperest új eljárásra kötelező 6.K.700.564/2024/18. számú ítéletét is) támadta.

[16] Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, így a Kúria döntése megfelel az Abtv. 27. § (1)

bekezdésben foglaltaknak, ezért alkotmányjogi panasszal támadható {lásd például: 3245/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [14]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [11]}.

[17] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi végzése alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható. Ilyen esetben az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. Az indítványozó a Pécsi Törvényszék 1.K.700.182/2025/10. számú jogerős ítéletét külön alkotmányjogi panasszal nem támadta meg, ugyanakkor a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdésére alapított döntése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Minderre tekintettel a Kúria végzése és azon keresztül a Pécsi Törvényszék ítéletének állított alaptörvény-ellenessége is vizsgálható jelen eljárásban {lásd például: 3032/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [29]–[31]}.

[18] Az indítványozó az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában az alperes határozatai alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is indítványozta. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz. Az Abtv. 27. §-a közigazgatási szerv határozatával szemben alkotmányjogi panasz benyújtását nem teszi lehetővé.

[19] 2.3. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzésével szemben nincs helye jogorvoslatnak. A bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható kúriai végzéssel szemben az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát.

[20] 2.4. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pont], hogy a panaszos Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjával összefüggésben következetes az Alkotmánybíróság gyakorlata a tekintetben, hogy alkotmányjogi panasz csak az Alaptörvényben biztosított alapjog sérelmének valószínűsítésére alapítható {3386/2020. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [14]; 3550/2021. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [10]; 3138/2022. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [10]}. A jelen indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget.

[21] Az indítványban hivatkozott jogbiztonság önmagában nem alapjog, az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás tilalma és a felkészülési idő hiánya esetén lehet alapítani {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17], 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]}. Az

alkotmányjogi panasz a fentiek szerint megjelölt egyik kivételes eset tekintetében sem tartalmaz indokolást. Erre figyelemmel megállapítható, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére hivatkozott, így érdemi vizsgálatra e tekintetben nincs lehetőség.

[22] 2.5. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részleteit az (1a) és (1b) bekezdések szabályozzák. A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványozónak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pont].

[23] Az Abtv. 27. §-ára alapított, a támadott bírói döntésekkel szemben előterjesztett alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelmére hivatkozó részében eleget tesz a határozott kérelem követelményének: az alkotmányjogi panasz megjelöli az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *c)* pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *d)* pont], valamint indokolást tartalmaz az Alaptörvényben foglalt jog sérelmének mibenlétét illetően [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* pont].

[24] 2.6. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {ld. pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.

[25] Az alkotmányjogi panasz szerint az alapügyben sérült az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes eljáráshoz való joga, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe foglalt jogorvoslathoz való joga, mivel a jogerős ítéletet hozó bíróság a megismételt eljárásban irányadónak tekintette a korábbi ítéletben eldöntött kérdéseket. Sérelmezte, hogy a bíróság újra már nem vizsgálta a korábban eldöntött „érdemi kérdéseket", és azokat a Kúria sem vizsgálta a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásával. Az alkotmányjogi panasz szerint sérültek a hivatkozott alapvető jogai azáltal is, hogy a bíróság hivatalból nem vette figyelembe a kiszabott jogkövetkezménnyel, s magának a bírság kiszabásának jogalapjával kapcsolatban az elévülést.

[26] Az alkotmányjogi panaszban támadott jogerős ítélet leszögezi, hogy a bíróság az alperes határozatának jogszerűségét a Kp. 85. § (1) és (2) bekezdései alapján az annak meghozatalakor fennálló tények és jogszabályok alapján vizsgálta a kereseti kérelem korlátai között. A jogerős ítélet szerint a „bíróság olyan, a Kp. 85. § (3) bekezdésében írt okot, amelyet hivatalból kell figyelembe venni és amely az alperes határozatának semmisségét eredményezné nem észlelt. Következésképp a bíróság az alperes határozatának jogszerűségét a keresetben írt jogsérelmek mentén vizsgálta." A jogerős ítélet rögzíti azt is, hogy a „bíróság a Kp. 85. § (3) bekezdésében és a 92. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra figyelemmel azt vizsgálta, hogy fennáll-e esetleg az Ákr. 123. § (1) bekezdés *f)* pontjában foglalt körülmény. Tehát azt kellett a bíróságnak elsődlegesen megvizsgálnia, hogy az alperes eleget tett-e a Pécsi Törvényszék 6.K.700.564/2024/18. számú ítéletében foglaltaknak." {Lásd: a jogerős ítélet [59]–[60] és [62] indokolási pontját.} A bíróságnak az előbbieket figyelembe véve „azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes ellátta-e a határozatát megfelelő indokolással a Pécsi Törvényszék 6.K. 700.564/2024/18. számú ítéletének tükrében." {Lásd: a jogerős ítélet [64] indokolási pontját.} Továbbá a bíróságnak „az egészségügyi bírság kiszabását tartalmazó határozat jogszerűségének vizsgálata során azt kellett áttekintenie, hogy fennálltak-e a bírság kiszabásának feltételei, valamint, hogy az összegének megállapítása során a hatóság a mérlegelési jogkörét jogszabályszerűen gyakorolta-e." {Lásd: a jogerős ítélet [85] indokolási pontját.} A jogerős ítéletben a bíróság vizsgálata eredményeként, a Pécsi Törvényszék 6.K.700.564/2024/18. számú ítéletében foglaltak és a felek perbeli előadásai alapján megállapította, hogy az alperes határozata jogszabályszerű volt, s ezért a keresetet a Kp. 88. § (1) bekezdése alapján, mint alaptalant elutasította. {Lásd: a jogerős ítélet [105] indokolási pontját.}

[27] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését el kell ismernie {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3014/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [27]}. A testület gyakorlata következetes abban, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel" {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon […]." {3137/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [9]}

[28] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésére alapított indítványi érvekkel szemben az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy a bíróságok jogkörébe tartozó – így nem

az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó alkotmányossági – kérdésnek tekinti a releváns jogszabályi rendelkezéseknek az ügyben való megfelelő értelmezését és alkalmazását, a megismételt eljárásban a korábbi ítéletben eldöntött kérdések figyelembe vételét, az elévülés kérdésének kereseti kérelemhez kötött vizsgálatát. Annak megítélése, hogy a meghozott ítélet megfelel a jogszabályoknak, nem része az Alkotmánybíróság vizsgálatának {3027/2018. (II. 6.) AB határozat, Indokolás [55]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntés érvelését tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének megállapíthatóságára {3299/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [19]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvényben biztosított jogok védelme, nincs hatásköre a rendes bíróságok jogalkalmazását felülbírálni, hiszen a bírósági joggyakorlat egységének biztosítása a bíróságok, elsősorban a Kúria feladata {3119/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [30]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint: „[ö]nmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}.

[29] Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése által garantált jogorvoslathoz való jog sérelmére is hivatkozik. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmét mindenek előtt amiatt állította, mert szerinte az alperesi jogsértések érdemi bírói kontroll nélkül maradtak, illetve a Kúria érdemben nem vizsgálta az indítványozó felülvizsgálati kérelmét. A jogerős ítélet indokolása alapján mindazonáltal megállapítható, hogy a bíróság a keresettel támadott alperesi határozat jogszerűségét a Kp. 85. § (1) és (2) bekezdései alapján az annak meghozatalakor fennálló tények és jogszabályok alapján a kereseti kérelem korlátai között vizsgálta, a bírói felülvizsgálat ennek megfelelően megtörtént. A felülvizsgálati eljárást érintő sérelmek kapcsán pedig az Alkotmánybíróság utal következetes gyakorlatára, miszerint: „A jogorvoslathoz való jog – mint alapvető jog – így csak a rendes jogorvoslatra vonatkozik. Az Alkotmánybíróság álláspontja értelmében a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely nem hozható összefüggésbe az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével. Rendkívüli jogorvoslatra (felülvizsgálatra) senkinek sincs az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből levezethető alapjoga” {3002/2025. (I. 21.) AB határozat, Indokolás [34]; 3404/2025. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [37]}.

[30] Minderre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelme tekintetében az indítványi kérelem tartalmát illetően arra a megállapításra jutott, hogy az indítvány valójában nem alkotmányossági problémát tárt fel, hanem az eljárt bíróság jogértelmezését, a bírói jogalkalmazói tevékenység

körébe tartozó törvényességi kérdéseket vitatott. Figyelemmel a fentiekre, az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján nem állapítható meg, hogy a közigazgatási perben hozott támadott bírói döntésekkel kapcsolatban az Abtv. 29. §-ában szereplő feltételek fennállnak.

[31] Mivel a fent kifejtettek szerint az alkotmányjogi panasz egyrészt nem felelt meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, másrészt nem felelt meg a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában előírt feltételének, azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 2.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács András György s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
alkotmánybíró